

העולם הזה

השבועון המצויר לאינטרסציה

חובב ניקיטין 8, מלאכיב (ליב תיאורו, אה"ל) מ.ד. 196, מל. (המני) 66765 פען להבריטי; עולמבריט משרד המערכת בירושלים; רחוב דור המלך (יוליא), פול משרד הפעל.

העורך הראשי: יורי סגנר ראש המערכת: שלום כהן

עורך התבנית: ד"ר הגלם הראשי: סול גולדמן

עורכי מדורים: מיכאל אלמו, ניצה נבי, ירוחם נכט, תמר תדמור.

משתתפים קבועים: סרנצה גרובנר, רפאל חייט, אוסקר טאובר, סיליס טיארי, צבי שש.

סופררתון: מונטי נייקובס, נביראל דגון, יצחק המאירי, שמואל מירון

המולי: העולם הזה כע"פ, דרום ישראל, תל-אביב

2014 י"ב

מה: רמה תרבותית נמוכה, כלי שיחנה מן המסקי כנלל דעת המושבעים.

יצחק בן שלמה, תל-אביב סיפור החורש מרוב מתנה הוא הראשון מבין פסורי החורש עד כה, שאפשר היה לקרוא ולני הנות ממנו כנלל מקוריותו ובעיקר כנלל אקטור אליותו. שכן סיפור זה ביטא היטב את הרמאות שנקראת היום "ספרות מודרנית". שירה מורד "נית".

ישראל רביש, תל-אביב הנכון הרבר שוררה (מרוב אהבת) אסרת איי ננה אלא עמוס (עוזי ושותי) קיננ? עוזי בנהר, באר-יעקב

המשפט והנוער

בכתבה על המשפט הצבורי על הנוער (העולם הזה 782), כתבתם: "לא היה עתה עברי אחד שמצא לנחוח לכתוב עליו". הנני מצרף בזה קטע מעתון חרות מיום כ' 20.10.52, בו כתוב על משפט זה.

אבנר פרינק, קריית מוצקין התנצלות העולם הזה לקורא פרינק ולע תון חרות, שהיה היחיד שתיאר את המאורע (אם כי באחר).

הנוער לא אשם! אם אין כמעט מסרות נעלות כמו אלו שהיו בדור הקודם, אין מן הסתם להא' שים בזה את הנוער.

י. עזר, תל-אביב שמחתי מאד על מהלך המשפט שהתנהל בליי ששי, אבל איני מוצא לנכון כי משפט כח חשוב ומפורסם צריך להעדר רק ערב אחד, האם מעל-רכת הושבע לפרוק המשפט למשפטם כנוג על? משה גורארי, צ. ה. ל.

כ.ו. כדבר אחד אין העולם הזה "סיר". אין זה הנוג לעתון שכתב קשות את כשלונו הרמקוליים במסירה להתעלם לנברי מאי-הצלחת פעולת ה-



דב איתן (עומד) במסיבת פרידה של המערכת אחרי כמה שבועות, כמה שבועות

רמקוליים במשפט הצבורי שנערך על ידי. הוץ מזה המשפט זיהו מאה אחוז — יותר מדי מוצ' לה שאפשר היה לקחת משפטם שיומם על ידי עתון. אגא, המכו את בכת עורכי העולם הזה לכמה שבועות-חדשים קבועה.

אלי תבור, תל-אביב עורכי העולם הזה מודים שעוצמת הרמ' קוליים לא הספיקה, מבטיחים לתקן את ה' מעוות בפעם הבאה.

קביעתם כנליון האחרון, כי הנוער מצא עצמו אשם, מוסטת ומטעה, להשלה למושבעים היה מה: האם הנוער "לקוי ב" והתאם לכך ניתנו השבועות. יוש תהדר רב בין, אשם ב" לבין, לקוי ב", כי תנוער יכול להיות, למשל, לקוי בחוסר תרבות אך אין זה מתייב שהוא האשם בליקוי זה. יוסף אלון, תחת-התקוה

המשפט הצבורי על הנוער העברי היה עצום, אבל הכתבה שלכם עליו הייתה חלשה ומשטשה את רצינותו ומשיבותו.

רחל שפירא, דמת'גן ידוע היטב שרובו רובו של הנוער הישראלי חסר, דרר ארץ בדרך כלל, ולגני אנשים, אשר כרניל מתיחסים אליהם כבכור, כפרט. הלולול בא נשים מכובדים נהסר לעין ספרות לאומי והנוער רוצה להסנין בזה את סריקת העול' מפנתים אשר נראים לו כ"משרמים".

מצב כזה, כשלעצמו, הנו רע ומסוכן. אך יותר מסוכן, כשעתון כותב על השתתפותו של שופט במסע ציבורי וחינוכי ככיל, וקורא לי

הארץ עניה בדרך כלל בעתונאות, אף כי ישנם תפקידים בה תצטיין עתונאית מטבעה יותר מאשר עתונאי. לפעמים היא יכולה גם להצליח יותר מדי. כך קרה לתמר. כש' ראינה החורש את אחד המוטיקאים המפור' סמים, הוסיף להלה לטלפן למערכת משך כמה ימים, בנסותו לראיין אותה.

תמר תערוך מעתה גם את מדור התש' בצים. יש לה כמה רעיונות לשוניים יסר דיים במדור זה, הפיכתו למקשר מתוך ומ' בדר כאח. על כך אני מקהה לטפ' בסעם אחרת, בקרוב.

לא היה זה התפקיד היחיד שהחליף ה' חורש את נושאו. שולחן הכתיבה של הכתב הראשי עבר לרשותו של יהודה גבאי. יהודה ידוע היטב וקהל תובכי הסטורט: כאלוף הרצה הקצה של ארץ-ישראל ייצג את ה' שוב לא טעם בתחרויות בינלאומיות, יצא כמעט תמיד כמנצח.

למרות זאת אין להגיה כי עבודת הכתב היא עבודה רגילה-האבר העיקרי בבוסו של הכתב אינו רגיל-המתרוצצת, או היה הרר' שמה, כי אם העין הראוה. יהודה, ליד ה' ארץ בן 24, שהוא חצי ססרדי (מצד האב) וחצי אשכנזי, אינו זקוק למשקפיים.

נוסף לתפקידיו האחרים יערוך יהודה גם

לם חחוטשי כמלחמתו ננד האימפריאליזם הא' דום...

אסתר ראב, טבריה

נגד השחיתות לוא הייתי צעיר ב40 שנה הייתי קופץ מכסאי בשעת קריאת דבריו הנוקבים של עורך העולם הזה (783) ומתנרב לפעולה נגד השחיתות. אני מקווה שעוד יש בארץ מספיק חתורים צעירים בעלי ראש שר' זכ נאמן המסוגלים לתגור את מותניהם ולצאת לקרב ננד הנע הממארי. עלו והציתו... יהיה ה' עמכם.

אברהם גולדמן, תל-אביב

אחבה אקטואלית מצטער אני מאד כי סיפורכם מרוב אהבת (העולם הזה 782) לא הוסיף שבו' לפני שהופיע. כאם כך היה הרבר, הייתי משגור מכתב לסיפור במשפט הנוער, בו הייתי מבקשו להישות לי לקרוא כפני הציבור את הסיפור הזה כערת קמינורלי. הייתי קורא אותו כלשונו מבלי להר' סוף דבר... ולדעתי היה הסיפור משמש חומר מצוין ומספיק בחלום להרשעת הנוער גם באש'

מכתבים

לם חחוטשי כמלחמתו ננד האימפריאליזם הא' דום...

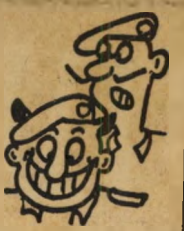
אסתר ראב, טבריה

נגד השחיתות לוא הייתי צעיר ב40 שנה הייתי קופץ מכסאי בשעת קריאת דבריו הנוקבים של עורך העולם הזה (783) ומתנרב לפעולה נגד השחיתות. אני מקווה שעוד יש בארץ מספיק חתורים צעירים בעלי ראש שר' זכ נאמן המסוגלים לתגור את מותניהם ולצאת לקרב ננד הנע הממארי. עלו והציתו... יהיה ה' עמכם.

אברהם גולדמן, תל-אביב

אחבה אקטואלית מצטער אני מאד כי סיפורכם מרוב אהבת (העולם הזה 782) לא הוסיף שבו' לפני שהופיע. כאם כך היה הרבר, הייתי משגור מכתב לסיפור במשפט הנוער, בו הייתי מבקשו להישות לי לקרוא כפני הציבור את הסיפור הזה כערת קמינורלי. הייתי קורא אותו כלשונו מבלי להר' סוף דבר... ולדעתי היה הסיפור משמש חומר מצוין ומספיק בחלום להרשעת הנוער גם באש'

באו עיני רצה בעינים



בשעת אמונים ב' גנדי, בשעור הש' מוש בכידונים צעק המפקד, כ" להמדין את הנכיו: ההתפל עליו! שחוט אותו! יותר מהר! אני רוצה לראות מבט של דר' צח! רצה בעינים ו' אחד התניכים לא

התאפק, חי"ך. "מה אתה צוחק שם?" שאג המפקד. החי"ך נבהל תחילה, אולם מיד השיב: "זהו צחוק בטהל אדוני המפקד". הקורא חיים רוטקוסקי, גנדי, זוכה בפרס של 1. לני.

אחת השופט בשמו מבלי להוסיף את תוארו, כפי שזה נהוג כחגתי היא: אליעזר מלחי במ' קום: כבוד השופט מר אליעזר מלחי. שושנה צעיוני, תל-אביב העולם הזה סבור כי שמו של אדם הוא תואר נאה יותר מאשר "מר" ו"אדון".

אוביקטיביות אני לומד כישיבה ועוקב בהתענינות מרובה אחרי עתונכם והנני מוצא להעיר: "שעולם הזה מתימר להיות אוביקטיבי בכל ה' שאלות: רת וכי". הישנו לי לציון שאוביקטיביות שתי שנים לה; אדם יכול לטעון בהלום שרואה תוא דובר אוביקטיביות ואילו הכרו יטען ההפוך ולרואה גם הוא בעמדתו זו אוביקטיביות.

העולם הזה משתדל לראות גם את שני צדדיו של כל מטבע, לתת לשניהם את מלוא הפרסום.

במדור מכתבים (העולם הזה 778) עניתם לקורא נרשון קירשנבוים שהתירע נגד ה' כסיה הדתית: "העולם הזה לא תקף את הדת, כי אם את הכסיה הדתית" וכי. באותו גליון נראית ההוכח לעין הקוראים שיש בתשובתכם צביעות. הדוכנה לטריקטורה של דוש על הקרב בין הפועל המזרחי ואגודת ישראל, וכמת מנהל הקרב: כלולבים ואתרונים! האם זו לא דיה הקדאות את ולולכם ברת, ואף את חצי לענכם השלוחים אליה בכל הזדמנות?

הארץ כהן, תל-אביב מותקפים באותו גליון גם: עירית ירו' שלים; משרד המסחר והתעשיה; סולל-בונה; מספר סרטי קולנוע; הכנענים.

שיכוח לתשבים...אם מותר לי להציע קצת לשנות את חר' נוניתם של התשבים ומרי שבו' לפרסם תשבץ ניאורטי, פוליס, מדעי, ספרותי, מוסיקלי, ספורטיבי, ייסטורי, צבאי וכי' במשך כמה שבועות במסגרת התחרות!

א. קרני, גבעתיים העולם הזה קיבל את ההצעה, יגשימה בקרוב.

כמה זה עודה סוף סוף? ברצוני להתיי על מאמרכם, כמה עולה ילד' (העולם הזה 778). כבור אם לשלושה ילדים לא יכולתי להקדיש זמן לכתיבת מכתבי בתקופת ה' תנים. אין הנבי יהודית בארנה יכולה לשמש דוגמא מאלפת לנושא זה, רעשית משום שתיא חסרת נסיון ואין לה מושג איד' להסתדר, שנית, היא מסתפקת ונוסף לכך גם סנובית.

אמנם התזונה לקויה אצלנו מאד אולם לאו דוקא ביצים ותרגולות ב" 50 ל"י הספרות בתם רים...

אפשר לנלל חינוך עם 19 חיתולים רש נופיות ובחורף מוכשים את דבביים על כלונסאות מס' בייב לתנור... רוב הנשים מסתפקות בשניה אותה לתקופת החירון ואפשר לקבל במחיר זול יותר וכלי טובות סריות

...אין ים שום חוק הקובע שילד צריך משה וארון במאות לירות; ילד יקוק למקום לישון וזה לא מוסיף אם ילד ישן בענלה או בסל כמה חדשים עד שמסתדרים קצת.

...חליפת צמר אפשר לטרוג בבית וזה עולה הרבה פחות ובכלל רצוי לתפור לילדים מלבשים מרברים ישנים שיש בבית; זה חוסר הרבה נקר דות וכסף.

...כליזה, כמו בשאר בעיות החיים, הנשים צריכות לדעת להתסדר ואם מושיה איננה יודעת או אינה רוצה לדעת זו אשמתה כלבד... לנו הילדים הם מקור האושר וטעם החיים ולאן דוקא נגדם לחובות ומרירות.

א. ג. ירושלים

מי משדם יותר? הגני נכון להוסיף תשובה למר אריה הלפרין בדבר שווי זכויות (העולם הזה 781). קיים שווי זכויות גם במקרה זה והוא: הברך משלם את ההוצאות והאשה את התוצאות.

ה. קי. תל-אביב

השעה

אזרח ישראלי רגיל יתפלא לשמוע כי ישראל מייצרת זה מכבר יין שמפן. גם הדי (ששמה האמתי זנה יצחקי) התפלאה. היתה זאת אהבה בלגימה ראשונה — אף כי אין היא רגילה ככלל למשקאות חריפים, מספרת שאחרי שתי לגימות מסתובב לה הראש.

הרי ילידת רומניה, היא כה 18 (אומרת היא: רשום 20, מאחרת לא יאמינו). עובדת במעבדה הימית. היא באה לארץ לפני 4 שנים עם עלית הנוער, הצטרפה לקיבוץ דפנה.

חיי הקיבוץ מצאו חן בעיניה, אולם אמה באה לארץ וררשה שתגור עמה. אמנם הסכים המשק לקבל גם את אמה אך זו לא הסכימה. היא לא הבינה מה זה קיבוץ. אחרי כמה התרגשויות נעתרה הדי להפצרותה, עזבה את הקיבוץ אחרי שנה וחצי, עברה העירה.

בעיר הסכה הדי עירונית. היא טוענת שכחורה חייבת להתאים את עצמה לתנאים בהם היא חיה, להיות זאבה בין הזאבים. כמו כל נערה היא מחכה לאדם שיבקש את ידה.

אומרת היא: "אם ישנו מיליוני, שיבוא". אולם אחרי מחשבה שניה היא נסוגה: "אם אוהב אותה, מספיק שיהיה לו חולצה וזוג מכנסיים".

אזרח ישראלי רגיל יתפלא לשמוע כי ישראל מייצרת זה מכבר יין שמפן. גם הדי (ששמה האמתי זנה יצחקי) התפלאה. היתה זאת אהבה בלגימה ראשונה — אף כי אין היא רגילה ככלל למשקאות חריפים, מספרת שאחרי שתי לגימות מסתובב לה הראש.

הרי ילידת רומניה, היא כה 18 (אומרת היא: רשום 20, מאחרת לא יאמינו). עובדת במעבדה הימית. היא באה לארץ לפני 4 שנים עם עלית הנוער, הצטרפה לקיבוץ דפנה.

חיי הקיבוץ מצאו חן בעיניה, אולם אמה באה לארץ וררשה שתגור עמה. אמנם הסכים המשק לקבל גם את אמה אך זו לא הסכימה. היא לא הבינה מה זה קיבוץ. אחרי כמה התרגשויות נעתרה הדי להפצרותה, עזבה את הקיבוץ אחרי שנה וחצי, עברה העירה.

בעיר הסכה הדי עירונית. היא טוענת שכחורה חייבת להתאים את עצמה לתנאים בהם היא חיה, להיות זאבה בין הזאבים. כמו כל נערה היא מחכה לאדם שיבקש את ידה.